

Simonfy József

NINCS HÍD

Amikor írok érzem magam istenhez
Legközelebb a költő szavakba törve
Egy ajtóban várom nyissatok rám
Ölbe veszem magam világ végére

Kitett gyermeket s ringatom idő az
Emlékezetet lóttam-futottam még
Élve de már holtan a nővér vénámat
Kereste nem láttam a tengert se a svájci

Hegyeket amiért élni érdemes nagyon
Múlik el ha átváltozhatnám bármivé
A végén elfelejteném mivé

Nincs híd észre sem vettük mindig átmentünk
Rajta olyan ez a híd mint az isten
Összekulcsolódott két keze

MENNYBÉLI DERŰ

Sosem éreztem jól magam
Mások szavaiban szótlanok
Párbeszédét hallgatom hangya
Kapar a pillanat sűrűjében

Tücsköm tormát reszel könnyezek
Arcomra mint kőre véstek
Sebeimen át lélegzem
Angyal szárnyáról lekaparom

A vért aggasztja a mai helyzet
Mely egyre aggasztóbb lesz
A hófehér hattyú a papíron

Elmerül minden ami megérint
Szíven üt utolsó órán mennybéli
Derű hogy isten arcát láthatom

